

opusdei.org

Kärleken åstadkommer sådana saker!

Inför det högtidliga firandet av
Jungfru Marie bebådelsedag -
Herrens bebådelse den 25 mars.
En meditation av Josef Arquer

2010-03-24

I sin egen rytm tillåts liturgin att
förbinda tidsmässigt vitt från
varandra skilda händelser. Under
detta år låter den oss strax innan
Stilla veckan, under vilken vi
efterlever slutet av Jesu liv på jorden,

fira dess början: dagen för Guds människoblivande i Jungfru Marias sköte.

Först om nio månader kommer barnet att bli synligt, hörbart, gripbart: för Maria, för Josef, för herdarna. Nu betraktar vi honom, som redan är här i vår tid och i vår historia men ännu osynlig i Moderns sköte. ”Gud har trätt in i mänsklighetens historia; som människa har han blivit denna historiens subjekt, en av miljarder och samtidigt denna ende! Genom människoblivandet har Gud givit det mänskliga livet den dimension, som han avsett från begynnelsen”. (Johannes Paulus II, Encyklika *Redemptor Hominis*, 11)

Eftersom Gud har blivit människa, blir han gripbar för människorna. När Jesus levde på jorden, trängde sig många fram mot honom och berörde honom. Sedan, under

århundradenas lopp, vågar målare, bildhuggare, diktare göra sig en bild av honom: som barn i krubban och i templet, som herde och lärare, som lidande och korsfäst, som uppstånden i ljuset.

Också själva människoblivandets händelse blir tillgänglig genom blicken på den blivande modern, i vilkens sköte ”tiden är inne” (jfr Gal. 4:4) Vi ser henne i ett fint gemak, som om hennes skönhet färgade av sig på omgivningen. På några bilder lyser en ljusstråle ovanifrån ner mot Marias öra – en hänvisning till hennes lyhördhet mot lydnaden i tron. Och ibland ses i ljusstrålen barnet med en korsstav – i naivt närmande till det frälsande korsets hemlighet.

Evangeliets berättelse är knapp (jfr Luk. 1: 26-28) ”Hennes namn var Maria” Men ängeln kallade henne inte vid hennes namn, när han kom

in till henne. ”Var hälsad, du högt benådade! Herren är med dig”. Teologerna översätter det grekiska ”kecharitomene” med ”du benådade” eller ”full av nåd”. Därmed antyder de, ”att bäraren av detta namn inte bara besitter nådens fullhet, utan att nåden rent av bestämmer och utgör vederbörandes karaktär och väsen (...) Guds nåd är i henne (Maria) så väsentligt förenad i Kristus och hennes eget liv (som ett barn till sin mors), att hon helt enkelt kan kallas för den benådade. Nåden tillhör verkligen hennes personliga karaktär”. (Kardinal Leo Scheffczyk)

I början av den kristna kallelsen

Sedan kristenhetens början och ända in i våra dagar har det alltid varit frestande, att upplösa Guds människoblivande till enbart en idé, en symbol, en metafor. Men Johannes bekräftar uppfordrande: ”Och Ordet blev människa och bodde

bland oss” (Joh. 1: 14) Den mera ordagranna översättningen lyder till och med: ”Han slog upp sitt tält bland oss”. Han bor bland oss som Gud, liksom Gud en gång under ökenvandringen bodde i ett tält bland Israels folk.

Romano Guardini uttyder det och bekänner: ”Kärleken åstadkommer sådana saker! Detta ord hjälper mig ständigt. Inte så att förståndet kan fatta det, men det rör vid hjärtat, låter det ana Guds hemlighet. Hemligheten blir inte förstådd, men den kommer nära, och risken att ”förargas” försvinner.”

Att högtidlighålla Herrens bebådelse är samtidigt att högtidlighålla det ögonblick, då Maria upptäcker sin kallelse. Ännu mer: Hon är ögonblickets högtidlighållande, eftersom den kristna kallelsen överhuvudtaget, kallelsen att följa

Kristus, blir konkret för människans livsmål.

Det är sant: Guds sons människoblivande i Marias sköte är historiens mittpunkt och ett kosmiskt budskap, som övergriper alla tider. Men samtidigt är det en personlig kallelse till en konkret människa. Då till en ung flicka i Nazareth, som enligt traditionen och enligt de judiska sederna var fjorton eller femton år gammal och träffade ett första avgörande val i sitt liv: förlovningen med Josef. – Idag en kallelse till varje människa: ”Gud kommer som en person för att tala till människan om sig själv och för att visa henne vägen, som hon kan finna honom på” (Joannes Paulus II, Tertio millennio adveniente, 6) Liksom kallelsen är också svaret personligt. ”Må det ske mig” är bara skenbart passivt, ty Maria svarade med hela sitt kvinnliga ”jag”.

Vi skulle gärna ha velat veta mer om Marias känslor under tiden fram till hennes sons födelse. Allt måste ha verkat nytt för henne. Men evangeliet tillåter bara här och där en inblick i hennes upplevelse under denna till synes vardagliga graviditet. Framför allt hennes hjälpsamma besök hos Elisabeth och hennes lovprisning, *Magnificat*, som utvecklar det som Maria hade svarat ängeln Gabriel: ”Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt”. Det var inget högtidligt ja, snarare en lätt förvånad bekräftelse, som om hennes ja var en självklarhet. Förmodligen hade inte Gabriel väntat sig något annat, för man tycks nästan se, hur han stänger dörren bakom sig, när det står: ” Och ängeln lämnade henne”.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/karleken-astadkommer-sadana-
saker/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/karleken-astadkommer-sadana-saker/) (2025-08-07)